

relse ved Finantsloven af det andet Punkt, som det ærede Medlem og hans Kollega har stillet Vnbringingsforslag til § 2 om, idet de ville foreskrive Fremtiden, hvad den ved Lov skal beslutte; men det behøves ikke, det er ganske unyttigt. Jeg toivler ikke om, at man vil stræbe efter at være saa billig baade imod Kjøbstæderne og Landet, som Nødsfordigheden mod begge Parter tillader, og dermed tror jeg ogsaa, at det ærede Medlem for Ste Kreds (W. Petersen) kan berolige sig. Der staaer intet Stebs i Loven, at Kjøbstæderne skulle svare Offer og Accidentfer. Det kan gjerne være, at de Penge, som af Kjøbstædernes Indbyggere erlægges til Præsterne under Navn af Præstepenge — jeg tror ikke, at de udredes alle Steder, men at det kun er Tilfældet paa nogle, og da navnlig her i Kjøbenhavn — ere fremkomne som en Slags Erstatning, fordi Præsterne ikke der fik noget Offer; men de ere i alt Fald her i Byen — jeg kjender ikke, hvorledes det er andre Steder — af saa ringe Betydning, at de slet ikke kunne betragtes som noget Bederlag for Offeret. Forøvrigt vilde jeg slet ikke finde, at der var nogen Ubillighed deri, at Kjøbstadkommunen kom til at svare en Afgift til sine kirkelige Udgifter; og maa det end indømmes, at Kjøbstæderne derved forsaauidt ikke vilde blive saa heldigt stillede som Landet, saa maa det dog paa den anden Side bemærkes, at de ogsaa have langt mere Nytte af deres Præster og Kirker, end Landboerne have, idet de altid have dem ved Haanden. Dette er jo ikke den eneste Hensende, i hvilken de maa betale noget Mere for Nydelsen af de Fordele, som det fører med sig, at bo sammen i større Samfund. At Præstegaarden ikke skulde tilhøre Landsognet, er vist et meget disputabelt Spørgsmaal. Det kan gjene være, at den Mening kan gjøres gjældende; men jeg tror virkelig ogsaa, at der, hvor Præstegaardsjorderne ere udfilte fra de Fællesjorder, som Landsognets Jorder for Hundrede Aar siden udgjorde, skete dette med den udtrykkelige Bestemmelse, at de skulde bidrage til Præstens Lønning for dette eller hint Sogn. Det er altsaa et stort Spørgsmaal, om de ikke, for en stor Del i det Mindste, ere afstaaede af Sognet. Jeg tror ikke, at Landsbypræstegaardene i den katholske Tid, hvor der kun kunde være Tale om Kirkens Eiendom, være af den nuværende Størrelse. Den Gang var der ikke synderlig Andet paa det Sted, hvor der var en Præst, end en Holig med i det Høieste en Have; men det er et Spørgsmaal, der ikke foreligger. Jeg beber ogsaa det ærede Medlem berolige sig i Henseende til den Nødsfordighed, som han var hange for, man skulde tilsiæ Kjøbstæderne. Hvis vor hele Udvikling bliver jævnt rolig og fredelig og altid fremadskridende i Dplysning, god Forstand og sund Moralitet, saa er der heller ingen Frygt for, at vor lovgivende

Magt skal skeie ud og forurette den ene Medborger til Bedste for den anden.

Rasmussen: Jeg veed ikke rigtig, hvad der har giuet den ærede Ordsvøer Anledning til at udtale, at Mindretallet vil have en hel Del afgjort ved Finantsloven; thi jeg veed ikke, at Mindretallet i den Henseende har ladet falde en eneste Uttring, og jeg tror, at Mindretallet staaer med sin Anskuelse paa samme Maade som Flertallet, idet det kun har udtalt, at den lovgivende Magt baade nu og til enhver Tid er berettiget til, at gribe ind paa dette Omraade. Videre er Mindretallet ikke gaaet, og det har ikke været vor Tanke at gaa videre. Naar det nu fra Flertallets Side er anset for urigtigt, at vi have stillet et Vnbringingsforslag til § 2, som gaar ud paa Noget, der skal vedtages i en senere Lov, saa ser jeg mig ikke i Stand til at erkjende, at der er noget Urigtigt derved. Det kan aldrig gaa værre, end at, naar en Lov bliver vedtagen efter denne Lov, og den er i Uoverensstemmelse med nærværende Lov, saa skriver man i den næste Lov, at den og den Bestemmelse ophæves. Jeg synes imidlertid, at vi have et fuldgjaldigt Bevis paa, at det ikke er uden Grund, at dette Forslag er stillet af Mindretallet. Det ærede Medlem fra Odense (W. Petersen), der begjærede Ordet strax efter mig, viste fuldstændig, at det ærede Medlem betragtede Sagen ganske anderledes, end Lovforslaget betragter den. Det ærede Medlem staaer fuldstændig paa det Standpunkt, at de Tiender, der ere paalagte Landeieendomme, ere som saadanne henlagte overhovedet til Præsternes Lønning. Der er for det ærede Medlems Bedkommende ingen Grund til, uagtet der ikke er paalagt Kjøbstadborgerne en saadan Byrde, at tage Hensyn til det ældgamle Paalæg, som er giuet om Tienden til at lønne Landsbypræsterne med. Vi se jo, hvor fuldstændig berettiget Mindretallets Tankegang er, at vi maa være meget varksomme med at vedtage denne Lov, indtil vi have set, hvorledes det staaer til i Kjøbenhavn og i Kjøbstæderne. Det er ikke nok, at en Minister har den Anskuelse, at ved efterfølgende Love skulle Kjøbenhavn og Kjøbstæderne forpligtes til at give et Tilskud til den kirkelige Fond, som er tilstrækkeligt til at lønne Kjøbenhavns og Kjøbstædernes Præster. Naar denne første Lov er vedtagen, vil der jo fra Kjøbenhavns og Kjøbstædernes Side fremkomme et alvorligt Tryk, for at de kunne komme ind under denne Lov og under denne kjære Fond med de mange Millioner. For Øvrigt skal jeg takke den ærede Minister for hans meget bestemte og aabne Udtalelse om, hvad Meningene er med denne Fond. Der er nu ingen Tvivl tilbage om, at denne Fond er en Pengestufte for sig selv. Han vil ikke tillade, at den faar Tilskud, naar den trenger dertil, og heller ikke, at den maa afgive